

את זקנו המפורסם. בתצלומים הראשונים מטריפולי הופיע לפתע, כשפניו מגולחים למשי עי.

מרגע בואו התגלגלו הדברים באיטיות לקראת השיא הבלתי-נמנע. אנשים שריכרו עם ערפאת כטיפולי התרשמו ממצבירוחו הפאטאליסטי. הוא היה משוכנע כי אסד ינסה לחסל אותו.

כשבילו וכשכיל אנשיו, מפוני ביירות, היתה למצב כולו צורה של פעם שניה. פרשת כבירות חזרה על עצמה, אלא שהפעם האייב לא היה צה"ל, אלא הצבא הסורי.

בביירות החלו הפלסטינים לדבר על "מצדה פלסטינית". השבוע דיברו עליה שוב.

אך יש הבדל, צה"ל כפוף לרעת-הקהל הרמוקרטית בישראל, שלא היתה מוכנה לסבול את חורבנה של עיר, על מאות אלפי תושביה. האבירות שהיו כרוכות בכיבוש ביירות המערבית הרתיעו את ההנהגה הישראלית. בסופו של דבר לא היה מנוס מלאפשר נסיגה מכובדת של כוחות אש"ף משם.

לסורים אין כל עכבות כאלה. הם לוחמים כאמצעות שכירי-חרב פלסטיניים. הצבא הסורי עצמו מופעל רק מר-חוק, באמצעות תותחיו. אכירות אינו מתייעות את אלאסד, וסבל האוכלר-גיה האורחית כטיפולי עוד פחות. מה שסטריפולי היא עיר שנית, העויינת את המישטר הסורי, שבו שולט המיעוט העלאווי (שהוא שיעי קיצוני).

משום כך מוכן אלאסד בהחלט להפוך את טריפולי למצדה. שום מישטר ערבי לא נקה אנצור בדי לעזור לפלסטינים (הנצורים). ברית-המועץ צות תמכה למעשה מלבת-חילה בסורים ובסוכניהם הפלסטיניים, בעקרה משלמת מס-שפתיים לערפאת. לא היה כמד

(המשך מעמוד 8)
פנימי, נשאר יושב. הביט בערימת הקיטובים המושלכים לפניו על ריצפת האוטובוס, הביט בכניין המתנשא לגובה שמונה קומות ללא יסודות רציניים במרכזו של "כפר ערבי", ותחושה עמוקה ריתקה אותו חזק למקומו.

וכך, במקום להישאר שם לעולמים הוא המשיך עם מחלקת-היילים אחת עד הוראני ולא נשאר בצור. כאמצע השמירה הלילית שמעו הדי פיצוץ עצום. גשש בדווי, שהיה בצור בעת הפיצוץ, מגיע מבועת אל השומרים ומספר שראה טנדר גדול נכנס בעוצמה רבה בכניין. לא בלונדיגאו ולא שום דבר. עד היום אני יודע רק על הטנדר ועד היום אני חושב על מכונית-התופת הזאת וביחוד עכשיו, אחרי מה שקרה לאמרי קאים בכירות...

עד כאן הקטע של הכתבה. היא הופיעה כיום השישי — שעה קלה לפני שהמתאבד נכנס לכביש המוביל לשערי-הברזל של מיפקרת צה"ל בצור.

שיתוף-פעולה פורה

היילכו שניים יחדיו, בלתי אם נועדו? ממשלות סוריה וישראל עוזרות זו לזו. מדוע תילחמנה זו בזו?

אווירת-מילחמה השתררה, לפתע, ברחבי המרחב. צה"ל עורך תרגיל נרחב של גיוס כוחות-מילואים, שעליו הודיע זמרמה מראש. התרגיל, שתוכנו זה מכבר, קיבל לפתע משמעות חדשה על רקע המאורעות: האיום האמריקאי על סוריה והפיגוע במיפקרה הישראלית בצור (ראה עמודים 15-9).

ממשלת-סוריה הכריזה אף היא על גיוס-יחידים. לדבריה, הוא נועד להקדים תרופה למכה ולהכשיר את סוריה לעמידה מול פני התקפה אמרי קאית, או אמריקאית-ישראלית, בעיקר בות הפיגוע במיפקרה האמריקאית בכירות.

כלי התיקשורת בעולם טענו כי ממשלת וושינגטון מאיצה בישראל לתקוף את סוריה. ישראל הודיעה כי אין לה כוונה לתקוף — אך הודעות כאלה מעוררות בדרך כלל את הרושם ההפוך.

אינטרסים משותפים. אך למעשה, אין שום הגיון במילחמה ישראלית-סורית.

לכל אורך החיות, קיים למעשה שיתוף-פעולה פורה בין סוריה וישראל, המבוסס על אינטרסים משותפים רבים. בין השאר:

- סוריה וישראל חילקו ביניהן את לבנון. הכיבוש הישראלי בדורס והכיבוש הסורי כמיוחד ובצפון תלויים זה בזה. כל צד טוען כי אינו יכול לסגת, בגלל אייכותנותו של הצד השני לעשות כן.
- לממשלות דמשק וירושלים אייב משותף: יאסר ערפאת ואש"ף העצמאי (ראה עמוד 16). מסיבות שונות, מעוניינות שתיהן באותו הדבר בליקוי: השמדתם של יאסר ערפאת ואנשיו.
- יד רדחצת יד. אינטרסים משותפים אלה הביאו גם לשיתוף-פעולה אוטורי מטי.
- חיל-הים הישראלי קיים את המצור על טריפולי מן הים, בעוד ששכירי-החרב של סוריה ערכו עליה את התקפה המכרעת.
- תרגילי-הגיוס הישראלי — שלא נראה למרות המצב המתוח — והאיזמים האמריקאים, איפשרו לסוריה להכריז על מצב-חירום לאומי, שהי סיה את רעת ההמונים הסוריים ממעשה-הנבלה שמכצע מנהיגם נגד "האחים הפלסטיניים".
- הגיוס הסורי עוד ליצחק שמיר ולעמיתיו להסית את רעת ההמונים בישראל מן הגזירות הכלכליות החדשות ומהאסון בצור, הנבוע לארמעט מן הרשלנות של מערכת-הביטחון (ראה הנדון).

קשר מיקרי בלבד. מי מעוניין לקלקל שיתוף-פעולה פורה כזה יתכן שרונלד רגן וחבר מרעיו התמימים בושינגטון אינם מבינים את המצב. אם כן, מוטב שממשלת-ישראל תסביר להם את עובדות-היחיים במרחב: לא הדיבורים קובעים, אלא המעשים. ובין השניים אין אלא קשר מיקרי לגמרי.

בתי סוהר

דרושה: בדיקה אוביקטיבית

האסירות השובות מעבודה

בבלא. נוהה-תירצה. בנוהה-תירצה כלואות 30 אסירות ביטחוניות. שתיים ערביות ישראליות. אחת בדווי 27 מהשטחים הכבושים ומירושלים המיוזרחית.

הן שובות מאז ה-15 ביוני השנה. הפרקליטה לאה צמל, המייצגת כמה מהן, הסבירה שכאוחו יום מסויים, התבקשו שלוש אסירות שעבדו במיטבח לבשל גם לטהרות. הן התנגדו, בטענה שאינן מוכנות לבשל את מזונם של המרכאים. הסוהרות פנו כתביעה דומה לשאר האסירות, וכולן סירבו.

כל האסירות הוחזרו לתאיהן

סרקליטה צמל חזרה לתאים

מפקדות הכלא התחלפו. רעיה אפשטיין הוותיקה יצאה לגימלאות. במקומה התמנתה כמפקדת-הכלא חיה שוחם.

בכתיבה-כלא כארץ נמצאים 2800 אסירים ביטחוניים. רובם הם, לפי הגדרת נציבות שירות בתי-הסוהר, סרכני-עבודה. גם אחרי האירועים בנוהה-תירצה ממשיכות האסירות כשבייתן, והנציבות עצמה עומדת על כך, שההטבות שניתנו לאסירות לא יוחזרו להן אם הן לא יסכימו לעבוד כגורש על-ידי הנהלת הכלא.

מול טענות צמל, הגשעות על דריות האסירות עצמן, ניצבת נציבות שירות בתי-הסוהר וגורסת: הכל שקרים. לכן, פתיחת שערי כלא נווה-תירצה, כמו בתי-כלא אחרים, לפני נציגי העיתונות, תאפשר בדיקה אוביקטיבית של תנאי האסירים הביטחוניים וקובלנותיהם.